

Зима-чарівниця (скорочено)

Туве Янссон

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

ЗАСНІЖЕНА ВІТАЛЬНЯ

Була зима, яка щойно встигла ледь перевалити за Новий Рік. Лісові мешканці спали. Спало і море, і річка, і ціла Долина разом з будиночком мумі-тролів. Усередині хатинки було тепло, бо у печі в льоху тлів торф. У вітальні біля величезної кахляної печі спала довгим зимовим сном родина мумі-тролів. Вони завжди вкладалися до сну в листопаді, а прокидалися у квітні. Перед сном вони понапихали свої животики ялиноюю глицею.

Вночі смужка місячного світла лягла на мордочку Мумі-троля і розбудила його. Такого не траплялося ще ніколи в їхньому роду. Малюк прокинувся і вже не зміг заснути знову. Не змігши розбудити маму, він почовгав будинком. Годинники давно зупинилися, на всіх речах лежала пилюка, на столі у вітальні ще з осені стояла мисочка з ялиноюю глицею.

Снігу було так багато, що він затулив вікна. Мумі-троль знайшов і прочитав Нюхмумрикового весняного листа, якого той залишив після себе, вирушаючи у жовтні на південь. У листі друг обіцяв, що вони зустрінуться першого теплого весняного дня.

Відчувши голод, Мумі-троль пішов у кухню, але знайшов лише пляшку перебродженого брусничного морсу та пів пачки запилених хрустких хлібців. Він примостився піл столом і заходився їсти, аж раптом побачив під посудною шафкою двоє маленьких оченят. Мумі-троль попросив істоту вийти до нього, однак загадковий мешканець з-під шафки не вийшов. Мумі-троль залишив йому хлібців, а потім вирішив йти на південь шукати Нюхмумрика. Вибиратися з будинку довелося через вікно на горищі.

Надворі було дуже холодно. Мумі-троль уперше в житті вгруз у снігову кучугуру. Він дивувався, що вся Долина біла, а навколо панує безгоміння. Його оксамитове хутро почало відростати й перетворюватися на зимову шубку. Мумі-троль добрався до річки, що дзюркотіла через їхній садок, але вона була чорна та байдужа. Малюк вважав, що весь світ помер, поки він спав. Він повагався якусь мить, а потім подибав у напрямку гір на південь.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

ЗАЧАРОВАНА КУПАЛЬНЯ

Маленьке білчєня, яке завжди думало, що в нього гарнєнький хвостик, вирушило на пошуки нової підстилки для свого кубла. Воно було дуже забудькувате, і коли підійшло до печери, то вже забуло, що шукає. При самому виході з печери хтось постелив солому, на якій стояла картонна пачка з дїркою для повітря у покрищі. Білчєня забралось всередину і почало витягати з пачки жмут за жмутом вовняної пряжі. Раптом щось спробувало вкусити білчєня за лапку. Тут показалася голова розлюченої істоти з розчухраним волоссям. Це була Маленька Мю. Вона почала сварити білчєня за з'їдений спальний мішок. Мю посковзнулася на слизькій гірці й боляче вдарилася. Та потім їй сподобалося ковзатись, тому вона повернулася до печери, витягла з картонної пачки сплячу сестрицю, бо якесь відчуття підказувало їй, що шматок картону згодиться в ролі санчат.

Мумі-троль ще не встиг далеко відійти, як попід деревами почала гуснути темрява. Він налякався і відчув, що мерзне не на жарт. Мумі-троль повернувся і поволі пошкандибав назад. Раптом він помітив вервечку маленьких слідів, що вели в Долину. Хлипаючи, Мумі-троль пішов за слїдами і побачив вогник. То була звичайна свїчка, встромлена в сніг. Навколо свїчки здіймалося щось на кшталт намету, вибудованого зі снігових кульок. По інший бїк сидїла Вітрогонка і співала пісню. Мумі-троль і Вітрогонка взяли свїчку і пішли до купальні мумі-тролів.

У купальні разом з Вітрогонкою мешкали 8 мишок, які від своєї надмірної сором'язливості стали невидимими. Вітрогонка вважала, що купальня зараз належить їй, а літком – Таткові Мумі-троля.

Мумі-троля пригостили теплою юшкою і дали шкарпетки. Малюк поглянув на шафку, де мав висїти його халатик синього кольору, але Вітрогонка наказала в ніякому разі не відчиняти ту шафку. Мумі-троль сказав, що йде ночувати додому. Коли він вийшов, йому привидїлася Мара. Урешті-решт Мумі-троль таки добрався до своєї сонної домівки і заснув біля маминого ліжка.

Маленька Мю лежала у своєму понівеченому спальному мішку і сердилася. Надвечір здійнявся вітер і задував просто у печеру. Мю почала будити Доню Мюмлі, але та міцно спала. Мю скинула з себе спальний мішок і з'їхала з гірки униз. Потім, розгорнувши назустріч колючому північному вітрові свої спіднички, вона полетїла сніговими наметами. Нюх підказував їй, що десь тут пролягає шлях до Долини мумі-тролів та будиночка, де неодмінно знайдуться теплі ковдри, а може, навіть новий спальний мішок.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ

ВЕЛИКА ХОЛОДНЕЧА

Мумі-троль завів усі годинники в будинку, щоб не почуватися надто самотнім. Але

лік часу він втратив, тож виставив різні години. Сонце більше не сходило, хоч як довго він чекав. Кожного дня Мумі-троль сідав на березі моря і чекав, повернувшись мордочкою на схід. Однак нічого не відбувалося. Його хвилювало, що у морі сновигала Мара, а в купальні у шафі за халатами зачалося щось небезпечно.

Щоб якось себе розважити, Мумі-троль знайшов на горищі коробку з глянцевиими листівками й почав їх розглядати. Він почепив найгарніші листівки над маминим ліжком, а потім помітив, що з будинку зникла велика срібна таця, яку дуже любила Мама. Також зникли ще чимало речей: подушки і ковдри, мука і цукор, каструлі, вишита трояндочками шапочка, якою накривали кавник, щоб не вистигав. Він вирішив запитати Вітрогонку, хто б це міг бути.

Вийшовши з будинку, він побачив коня, зробленого зі снігу. Вітрогонка сиділа на поруччі містка і співала про те, що саме вона зробила коня, а ввечері обілле його водою, щоб він замерз на кригу. Коли надійде Велика Холоднеча, кінь помчить геть і ніколи більше не повернеться.

Вітрогонка не знала, куди зникають речі, і вважала, що вони і так непотрібні. Мумі-троль, ковтаючи гіркі сльози, пішов геть. Він тупцяв до виходу з Долини і раптом заспівав пісню про те, як йому самотньо і холодно. Коли він закінчив співати, хтось скотився униз схилом пагорба. Малюк побачив свою срібну тацю, на якій їхала Маленька Мю. Він не тямився від щастя. Мю була вдягнена у кавникову шапочку, в якій вирізала дірки для голови та рук. Мумі-троль почав скаржитись на зиму і своє безсоння, але Мю думала і говорила лише про ковзання.

По обіді ніс Вітрогонки відчув, що насувається Велика Холоднеча. Вона облила снігового коня водою з річки і наносила до купальні дров. Мишкам вона наказала не виходити. Тоді Вітрогонка подалася надвір, аби попередити Мю. В Долині Вітрогонці зустрілося білчєня, і вона попередила його, щоб заховалося у дуплі. Потім Вітрогонка пішла до будиночка і попередила Мумі-троля.

Мумі-троль зійшов у льох, наповнив водою паровий котел, понакривав ковдрами свою сонну родину, а тоді завів усі годинники і покинув будинок. Йому кортіло побачити Крижану Пані, і він пішов до купальні. Мумі-троль сказав Вітрогонці, що турбується, як перенесуть холод інші: той, хто мешкає під посудним столиком, і той, що сидить тут у шафі, і Мара, котра лишень знає, що мовчки витріщатися.

До друзів прибігла Маленька Мю саме тоді, коли почала наближатися Крижана Пані. Надворі стало дуже холодно. Коли Крижана Пані пройшла повз купальню, розпечена до червона залізна пічка зблідла. Біля самого берега Крижана Пані нахилилась над снігом, де сиділо білчєня. Бідолашне, воно зовсім забуло, що треба було сховатися. Коли крижана красуня пішла далі, білчєня залишилося лежати догори лапками, застигле й скоцюрблене.

Вітрогонка принесла до купальні білчєня, але воно виглядало мертвим. Друзі вирішили зробити похорон, хоч Мю спершу хотіла зробити собі теплу муфточку з його хвоста.

За ніч купальня дуже вихолола. Зранку друзі збиралися на похорон. Мумі-троль

попросив Вітрогонку дати йому халат з шафи, бо дуже змерз. Вітрогонка наказала відвернутися, а сама швидко витягла халат. Маленька Мю, Мумі-троль і Вітрогонка взяли білчενя і вийшли надвір. Мумі-троль приніс білчενя до свого будинку і поклав перед сніговим конем, а сам тим часом пішов додому по жалобні стрічки. Мю категорично відмовилася від будь-яких жалобних декорацій.

Друзі зрозуміли, що земля замерзла і могили не викопати. Саме в ту мить сніговий кінь нахилив свою білу голову й обережно понюхав білчενя. Водночас заграла на флейті сумовиту мелодію одна з невидимих мишок. Кінь підняв білчενя, поклав собі на спину, і процесія рушила до берега моря. Вітрогонка співала оду білчєняті. Біля моря сніговий кінь злетів з білчєням на спині і зник у далечі.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ

ТАЄМНИЧІ ІСТОТИ

Через кілька днів після похорону білчєняти Мумі-троль зауважив, що хтось унадився до дровітні красти торф. Він рушив по сліду, який урвався на горі позаду печери. Там лежали мішки з торфом, а зверху – садова лава. Купу складала Вітрогонка. Вона пояснила, що готує велетенське зимове вогнище, яке поверне сонце. Купа для ватри росла і росла. На скелю тягнули усе, що потрапляло під лапи. Маленька Мю приволокла свою картонну пачку, бо її сестриця тепер спала у килимі з вітальні мумі-тролів. Ввечері Мумі-троль був певен, що тепер усі оті загадкові таємничі істоти, котрі бояться світла і про котрих розповідала Вітрогонка, повиходять зі своїх закутків і рушать до величезної ватри. І він нарешті їх побачить.

Коли зійшов місяць, Вітрогонка запалила ватру. Усі таємничі істоти, що їх хотів побачити Мумі-троль, були ніби невидимі і дуже швидкі. Малюк не побачив нічого. Вітрогонка показала Мумі-тролю того, хто мешкає під посудним столиком, але зав'язати розмову не вийшло: звірятко дивно говорило і скоро зникло.

Раптом невидима мишка урвала спів біля ватри, бо всі побачили Мару. Вона підійшла до ватри і, не кажучи ні слова, сіла просто на грань згорілої лавки. Почулося страхітливе шипіння. Коли ж пара розвіялася, у ватрі не залишилося жодної жаринки, лише велетенська сіра Мара сиділа, наганяючи крижану імлу. Мумі-троль утік на берег моря, допався до Вітрогонки і запитав, що ж тепер буде, адже Мара загасила сонце. Вітрогонка пояснила, що Мара не хотіла зжертви вогонь, а лише погрітися.

Вітрогонка пішла рибалити під кригою і спіймала 4 рибки, коли прийшов Мумі-троль і сказав, що сонце не з'явилося. Вітрогонка порадила не квапитися, бо щороку воно з'являється цього дня, напевно, з'явиться і нині. Вони пішли на сходи купальні і стали чекати. Ковзаючи по кризі, надійшла Маленька Мю. Вона примостилася поруч. Раптом з'явилася маленька смужка світла. Це і було сонце. Мумі-троль шалено зрадів і почав витворяти всякі штуки, та раптом знову стало темно. Вітрогонка заспокоїла малого, сказавши, що завтра сонце знову зійде і буде трохи більше, ніж нині.

Мумі-троль почувався ошуканим, тому вирішив, що мусить вчинити щось заборонене. Він побіг до шафи у купальні і розчахнув дверцята навстіж. На долівці шафи сидів хтось крихітний, сірий та кудлатий, з видовженою мордочкою і витріщався на нього. Крихітка враз ожила, майнула повз нього і зникла. Вітрогонка дорікнула малюкові і розповіла, що то був троль – предок усіх мумі-тролів.

Вдома Мумі-троль знайшов родинний альбом, але нікого, схожого на троля, не побачив. Згодом малюк побачив троля у своєму будинку на люстрі під тюлем, у який та була загорнена. Мумі-троль так боявся налякати троля, що лише попросив того нічого не казати. Він показав тролю все у вітальні, але того найбільше зацікавила піч. Троль зліз з люстри і почав досліджувати піч з усіх боків. Мумі-троль згадав, як мама розповідала, що їхні предки мешкали за кахельними печами. Раптом задеренчав будильник, троль занімів і враз шугнув у піч, а за мить почав люто гримати засувкою.

Тієї ночі пращур Мумі-троля переставив меблі в цілому будинку. Сила його була гідна подиву: присунув диван до печі, перевісив усі картини. З горища він притягнув купу старого мотлоху й згромадив його біля кахляної печі. На те прийшла подивитися Вітрогонка. Вона припустила, що троль створює собі домашній затишок. Мумі-троль боявся, що скаже мама. Пізніше малюк заповз у нагромадження ветхих меблів, порожніх шухляд, рибацьких неводів, сувоїв паперу, старих кошиків та садового реманенту. Мумі-троль визнав, що там дуже затишно, і постановив собі, що спатиме у кошику з тирсою під поламаним кріслом-гойдалкою. Правду кажучи, він ніколи не почувався по-справжньому в безпеці у напівтемній вітальні з порожніми очницями вікон, але в кошику між мотлохом йому було дуже затишно й анітрохи не самотньо.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

РОЗДІЛ П'ЯТИЙ САМОТНІ ГОСТІ

З кожним днем сонце чимраз вище підбивалося на небі. Зрештою його перші скрадливі промінчики сягнули Долини. Того дня в Долину прибув маленький худючий песик у зачовганій вовняній шапці, насуненій на самі очі. Він стверджував, що називається Бідась і що в сусідніх долинах вже вичерпалися усі запаси харчів, бо після відвідин Крижаної Пані стало майже неможливо роздобути щось їстівне.

Після Бідася юрби мешканців з околиць рушили в Долину Мумі-тролів. Хтось пустив поголос, що в Долині є горобина і льох з варенням. Вітрогонка говорила гостям, що тут живуть рибною юшкою, а про льох вона не чула. Та Маленька Мю усім розповіла про місцезнаходження льоху і великі запаси варення. Мумі-троль попередив, щоб брали насамперед слоїки з найдавнішим варенням.

Долина повнилася крихітними істотами, котрі протоптали стежечку до льоху. Ті, що не цілком підупали на силі, знаходили собі притулок у купальні.

Перед будинком Мумі-тролів лементували найбезталанніші. Мумі-троль мусив запросити їх у будинок та ще й прокласти крізь сніг прохід до вікна, у якому довелося

висадити віконну шибку. Гості залізли досередини, але малюк попередив, щоб поводитися тихо, бо тут спали Мама, Тато і Хропся, а пращур вибрав собі місце для сну в кахляній печі. Гості вклонилися сплячим господарям, а тоді позагорталися у килими та скатертини, щонайменші заснули в шапках, пантофлях – хто що знайшов. Мумі-троль переживав, що у будинку безлад, а запаси в льоху меншають. Він вийшов надвір і побачив Бідася, який вив надворі і мріяв приєднатися до вовків, але дуже їх боявся.

Мумі-троль повернувся до вітальні. Якась крихітка-кузька, налякана дзеркалом, хлипала, сидячи у трамвайчику з морської шумки. Лише її схлипування порушували суцільну тишу. Мумі-троль уже не картав себе, що дав усім прихисток і трохи варення, та все ж слоїк для недільного почастунку з полуничним варенням вирішив заховати.

На світанку Долина прокинулася від пронизливо дзвінкого звуку горна. У променях блілого зимового сонця котився схилом гори величезний Гемуль. Він дув у блискучий мідний горн і здавався надзвичайно життєрадісним. З'їхавши униз, він запитав мешканців будинку, чи мають слалом, але тут знайшлась тільки крихітка на ім'я Саломея. Гемуль вирішив будувати на тютюновій грядці Мумі-тата снігову хатинку, і всі взялися до роботи. Та сам Гемуль вирішив скупатися в річці, бо він понад усе любив холод і катання на лижах. Мю захопилася ним і вирішила дістати лижі і собі.

Мумі-тролю та Вітрогонці Гемуль не дуже сподобався. Після обіду Гемуль одягнув лижі і подерся на найвищий пагорб, біля підніжжя якого розташовувалася печера. Знизу за Гемулем спостерігали трохи розгублені гості. І ось Гемуль полетів на лижах униз. То було страшне видовище! Посеред схилу він зробив закрут, огорнувшись іскристою сніговою курявою, ледь стримав темп і знову звернув в інший бік. Маленька Мю верещала від радості та захоплення, а потім і сама помчала просто вділ. На личку маленької збиточниці вимальовувалася весела впевненість у своїх силах. Мумі-троль несподівано для себе надзвичайно запишався нею.

Потім Гемуль вирішив навчити кататися на лижах Мумі-троля. Той не хотів і шукав Вітрогонку, щоб врятуватися, але вона пішла ловити рибу. Маленька Мю подивилася на Мумі-троля, виклично заламавши брови. Малюк погодився вчитися, але його спроби були дуже невдалі. То була справжня каторга, ще гірша, ніж тоскна зима.

Урешті-решт Мумі-троль завис на куці прибережної лози, а потім пішов додому. Вдома він намалював на стіні Гемуля, котрий стирчав головою вниз у сніговій кучугурі.

Наступного тижня Вітрогонка наполегливо рибалила. Поряд сиділи довгою вервечкою гості, які відверто незлюбили Гемуля, і теж рибалили. У будинку Мумі-троля потроху скупчувалися ті, кому було байдуже до Гемуля і хто не хотів або ж не наважувався демонструвати йому свою нехіть.

Всю ідилію псував Гемуль, лише Маленька Мю ні на крок не відставала від нього. Він щедро передавав їй свій досвід лижника. Та коли вона повністю осягнула це мистецтво, Гемуль зовсім перестав її цікавити.

Інколи Гемуль з'їжджав на берег моря і намагався виманити з купальні песика Бідася. Але Бідась ніколи не виявляв зацікавлення, бо мріяв про вовків.

Дивна річ, але найбільш боязка з усіх лісових крихіток Саломея по-справжньому

любила Гемуля. Її не полишала надія почути ще коли-небудь його гру на мідному горні. На жаль, Гемуль ніколи не помічав крихітки Саломеї.

Однієї ночі крихітка Саломея підслухала розмову Мумі-троля і Вітрогонки, які вирішили спекатися Гемуля. Вони хотіли переконати його, що Самотні Гори вищі й гарніші, ніж тутешні пагорби, хоч знали, що там дуже небезпечні спуски. Крихітка Саломея вирішила попередити Гемуля. Та наступного дня вона довго спала і Мумі-троль першим поговорив з Гемулем. Малюк сказав тому, що в Самотніх Горах є чудові схили для спусків на лижах. Гемуль дуже зрадів і хотів вирушити прямо зараз. Мумі-троля почала мучити совість і він признався, що там небезпечно. Коли малюк почав просити залишитися тут, Гемуль погодився. Тож зі спроби позбавитися Гемуля не вийшло нічого.

Після розмови з Гемулем Мумі-троль почвалав уздовж берега. На душі йому ставало легко. А потім спроквола почав падати сніг. То був перший снігопад після Нового Року. Мумі-троль аж нетямився від зачудування, бо раніше він думав, що сніг росте з землі. Він зрозумів, що зиму теж можна любити.

Тим часом Крихітка Саломея прокинулася і подалася на пошуки Гемуля. На той час був вечір і падав густий сніг. У сніговій хатинці Гемуля не було, і Саломея кинулася у завірюху на пошуки.

Коли сніг перетворився на завірюху, Мумі-троль помітив, що вітер теплий. Зима витанцьовувала з Мумі-тролем, несучи його уздовж берега. Малий отямився аж біля купальні. Там зібралися всі, бо пропала Саломея. Скоріш за все, крихітку, мабуть, присипало снігом.

Гемуль пішов на пошуки Саломеї і зрозумів, що був до неї негречний. У нього був добрий нюх, тож він швидко знайшов її серед снігу і сховав собі за пазуху, між курткою та светром.

Наступного дня вітер улігся. Стало тепло й імристо. Усі гості висипали на сніг і затіяли колосальну баталію у сніжки. Варення у льоху вже майже не зосталося. Гемуль відтоді не розлучався з Саломеєю, і вони вирішили податися в Самотні Гори. Мумі-троль взяв зі схованки великий слоїк з полуничним варенням і вугликом написав на паперовій наліпці: "Моєму давньому приятелю Гемулеві".

Того вечора Бідась вийшов на пагорб, щоб вити, та скоро його оточили вовки. Бідася охопив жах. Пса врятувала музика духової труби. За мить вовків наче вітром здуло. То Гемуль йшов угору схилом. У його наплічнику дрімала, прислухаючись до музики, розморена теплом крихітка Саломея. Бідась пішов слідом за ними в Самотні Гори.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

РОЗДІЛ ШОСТИЙ

ПЕРША ВЕСНА

Після першої весняної сніжниці гості затужили за домівками. Один по одному вони

покидали будинок Мумі-тролів. Зрештою постаті останніх гостей гайнули через місток. У Долині залишилися Вітрогонка, Маленька Мю і Мумі-троль. Вітрогонка вивернула навиворіт свою шапочку, бо скоро мала наступити весна.

Одного вечора, коли Мумі-троль повертався з купальні додому, він зненацька зупинився і нашорошив вухка, бо з півдня налетів тугий вітер. У повітрі пахла земля. Весна й справді прийшла.

У будинку була жахлива картина. Більшість речей роздаровано, позичено або й просто украдено. А те, що залишилося, перебувало у жалюгідному стані. Кухня переповнена брудним посудом. Вогонь під котлом, що ogrівав увесь будинок, ледь жеврів, бо закінчилися дрова. Льох порожній. Віконна шибка розбита...

Надійшов місяць усуніль сонячних днів, крапотіння з дахів, вітрів та непосидючих хмарин, морозних ночей. Мумі-троль схвильовано метався Долиною, у голові йому мало не паморочилося від передчуттів та гордощів. Він хотів насолодитися періодом очікування справжньої весни.

Маленька Мю і далі невтомно ковзала по кризі. Вітрогонка прибирала у купальні. Пращур не давався чути. Мумі-троль уже не ночував у кошику з тирсою, а перебрався у своє ліжечко.

І ось одного вітряного дня на морі почала ламатися крига. Чувся гуркіт, вдалині вирувало біле шумовиння, злі й голодні хвилі шмат за шматом пожирали зимовий панцир.

Маленька Мю кинулася на кригу, щоб востаннє покататися. Вітрогонка і Мумі-троль спостерігали з берега. Коли море обернулося на розсип крижаних острівців, які з гуркотом вдаряли один до одного, а смуга води ставала чимраз ширшою, Мумі-троль кинувся на порятунок Мю. Маленька Мю непорушно стояла на своєму уламку крижини й спостерігала за розпачливими стрибками Мумі-троля.

Коли він врешті дістався до Маленької Мю, вона простягнула до нього рученята і попросила посадити її собі на голову, щоб вона могла зістрибнути, як буде непереливки. Мю вместилася на голові Мумі-троля, міцно ухопившись за його вухка, й скомандувала рушати. Мумі-троль пострибав з крижини на крижину. Його лапи підгиналися і тремтіли від напруги.

Вітрогонка уважно стежила за подіями на кризі крізь вікно купальні. Коли Мумі-троль помітив, що її нема на березі, він захвилювався і впав у воду. Маленька Мю випустила з рук його вухка і довгим стрибком опинилася на суходолі. Вітрогонка вибігла і простягнула Мумі-тролеві свою міцну лапу.

Ображений Мумі-троль подався додому. Ноги усе ще йому підгиналися, а від холоду він аж зубами цокотів. Стежку йому перебігло маленьке білченя, і Мумі-троль побачив його великий пухнастий хвостик. Малюк почав випитувати білченя, чи це не воно зустрілося з Крижаною Панею. Білченя не пам'ятало, але у нього точно було кубельце з вовняних клубочків.

Мумі-троль мусив спішити додому, бо по-справжньому застудився. Але там було холодно. Він накладав на свого змерзлого животика один плед за іншим, але ніяк не

міг зігрітися. Лапки крутило до болю і гостро шпигало в горлі. Від його пчиху прокинулася Мумі-мама. Вона відразу подалася прямисінько до кухні заварити гарячого морсу для сина.

Мумі-троль випив ліки і хотів пояснити мамі про безлад у будинку та про багато іншого, але заснув. Він лише попередив не розпалювати у печі, бо там живе предок.

Згодом до Мумі-троля прийшли Вітрогонка і Мю, але він ще спав. Коли він нарешті прокинувся, горло вже не боліло. У будинку всюди було наведено лад. Однак мотлох, полишений пращуром перед дверцятами кахляної печі, стояв неторканий. На клапті паперу поруч старанно було виведено: "НЕ ЧІПАТИ!".

Мумі-троль вийшов з Мамою подивитися на залишки снігу. Він розповів, що взимку снігу було дуже багато, розповів, як Мю каталася на таці. Мама похвалила Мумі-троля за те, що пригостив гостей варенням. Вона заспокоїла сина, сказавши, що вони можуть обійтися без тих усіх речей, які зникли.

Наступного ранку від веселого тринькання катеринки прокинулася уся родина. Вітрогонка у своїй одягненій навиворіт блакитній шапочці крутила корбу катеринки, а сонце виблискувало у срібних оздобах інструменту. Біля неї стояла Маленька Мю. З боку пагорбка надходила заспана Мюмля, волочачи за собою килимок з вітальні, у якому вона проспала усеньку зиму. Хропся теж прокинулася, і Мумі-троль привітно потерся носом до її носика. Він подумав, що сьогодні повернеться Нюхмумрик.

Мумі-троль стояв на ганку, спостерігаючи за жвавою та веселою, як і кожної весни, метушнею своєї родини. Вітрогонка сказала, що купальня вже звільнилася, але мама запросила її і надалі там жити. Вітрогонка відповіла, що подумає над пропозицією. Вона рушила далі, углиб Долини, виграючи на катеринці й будячи решту сонних звірят-лісовенят.

Раптом Мумі-троль відчув себе щасливим і кинувся бігти просто так. Він добрався до берега моря і сів на східцях купальні. Малюк заплющив очі й спробував уявити, як то було, коли крижаний панцир моря зливався на крайобрії з зимовою пільмою.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу